

[Melchior]

lag af eksisterende lovgivning, om ytringsfrihedens grænser er overtrådt, men måske kunne vi samles om – hr. Ib Christensen var inde på de tanker – mange partier i udvalget, en udtalelse til betænkningen om, at strafferammen, bødestørrelsen, for disse forseelser, når domstolen først har erklæret det for at være forseelser, bør være en sådan, at det virkelig gør ondt. Derfor går jeg betydelig mere ind for intentionerne i § 2 i det fremsatte lovforslag end for dem i § 1.

Jeg er klar over, at jeg nu løber den risiko i morgen af nogle af de blade, der har gjort sig skyldige i disse ting, at blive hængt ud for at ville begrænse ytringsfriheden. Det ønsker jeg på ingen måde, og det er årsagen til, at jeg med nok så stor beklagelse på CDs vegne må afvise lovforslaget, men vi tilsiger at arbejde alvorligt med det i udvalget.

Første næstformand (Erlendsson):

Jeg vil blot lige bemærke, at det ikke er fremskridtspartiets forslag, det er kristeligt folkepartis forslag.

Melchior (CD):

Jeg beder både fremskridtspartiet og formanden om undskyldning.

Waldorff (VS):

Som det også er fremgået af de øvrige ordføreres indlæg, kan man kun have sympati for hensigten i kristeligt folkepartis forslag, da det faktisk er en kendsgerning, at både en masse enkeltpersoner og en masse familier får slået deres tilværelse i stykker på grund af den behandling, de bliver udsat for i pressen.

Det er også vigtigt at slå fast, at det i alt væsentligt skyldes, at det er godt kommercielt stof. Det er salgsinteresser, der ligger bag snageriet i folks privatliv.

Så langt ser det ud til, at de fleste ordførere har været enige. Men der er noget, der ikke er blevet talt så meget om, og det er, hvad årsagerne er til det her. Det er vel ikke sådan, at bladene, udelukkende fordi de synes, det er morsomt, gør de her ting. Der er nogle årsager til, at det faktisk kan betale sig at køre den slags historier, som griber ind i folks privatliv. Det var der en ordfører der havde en forklaring på. Det var fremskridtspartiets ordfører, som sagde, at dette er kun

et udtryk for, at mennesker interesserer sig for hinanden. Det synes jeg fremskridtspartiets ordfører skal overveje i forhold til bl.a. de eksempler, som hr. Melchior nævnte på, hvordan menneskene interesserer sig for hinanden. Det er fuldstændig grotesk, at man skal høre på den slags pladder, for at sige det ligeud.

Det, det selvfølgelig handler om, er, at en træls og triviell tilværelse for mange mennesker medfører et behov for at identificere sig med kendte personer, med eksempler på en spændende tilværelse. Den seksuelle og den følelsesmæssige undertrykkelse, som sker i familien, den utilfredshed, der meget bredt er med tilværelsen, betyder, at folk leder efter erstatningstilfredsstillelser, og den måde, det så sker på, er klassebestemt og også i høj grad kønsbestemt.

Kristeligt folkepartis forslag tager fat på den side, som er mest synlig i den mekanisme, der her er tale om. Dyrkelse af vold, skuespilleres seksuelle karriere og familietragedier er nogle af de eksempler, som vi kender fra ugepressen og fra dele af dagspressen. Men når der netop er tale om samfundsfænomener og der ikke er tale om, at det er pressen, der så at sige skaber behovet, så angriber man selvfølgelig ikke årsagerne ved at lave restriktioner for pressen. Man kan sige, at det heller ikke er det direkte formål fra kristeligt folkepartis side at forandre samfundet, men forslaget kunne, kan man så sige, alligevel have den positive eller mere begrænsede virkning, som i det mindste ligger i at beskytte dem, som så bliver udsat for pressens overgreb.

Men der er et problem, som også andre har været inde på, nemlig at det er et farligt forslag. Det er farligt at lave love, som indskrænker pressefriheden, og det er det især på nuværende tidspunkt, hvor der sker en kraftig indskrænkning i de demokratiske rettigheder, og hvor man ser masser af eksempler på, at bl. a. de offentlige myndigheder optrapper deres magtmisbrug.

I bemærkningerne omtales det, og det har også andre været inde på, at privatøkonomiske forhold er noget af det, som ikke må omtales frit af pressen. Her bliver det faktisk helt galt. VS mener i høj grad, det er nødvendigt, at pressen borer i privatøkonomiske forhold i en lang række tilfælde. Det er f. eks. relevant, når det bliver trukket frem,